

Gray. De Lorenzo s'apropiava la bagatel·la per la mòdica quantitat de 14 milions, un altre preu rècord de les subhastes de mobiliari.

Aquest entusiasme per l'estètica Déco no és nou. Entre els addictes a l'estil, hi ha el dissenyador de moda, Yves Saint-Laurent o l'actriu Barbra Streissand. El desaparegut Andy Warhol també es comptava entre els fans de l'estil d'entre guerres. Tot i així, l'Art Déco com a estil uniforme, amb unes característiques definides, mai va existir. Com assenyala l'escriptor Paul Maenz en el llibre *Art Déco: 1920-1940*, «el terme *Art Déco* apareix per primera vegada el 1966 amb motiu de la mostra retrospectiva «Les Années 25», celebrada a París i que commemora l'última i més alta cota mai assolida per l'artesanía modernista: l'Exposition Internationale des Arts Décoratifs Modernes de 1925.

A partir d'aquella exposició de 1966, el terme *Art Déco* esdevé una mena de calaix de sastre, contenidor estètic de totes les manifestacions artístiques produïdes entre les dues guerres mundials. Paradoxalment, com diu Manz, «doctrines estètiques que es confrontaren quasi amb fervor religiós es veuen ara condemnades desaprovisivament a compartir un mateix patró». Així, en l'Art Déco s'engloben l'Esprit Nouveau de Le Corbusier i els Ballets Russos de Diaghilev, els artefactes de la Bauhaus i les escultures nacional-socialistes d'Arno Breker, els retrats angulosos de Tamara de Lempicka i la Revista Negra de Josephine Baker. Es tracta d'un període històric que té en Scott Fitzgerald el seu cronista oficial, i en Noel Coward el seu prototip social per excel·lència, a cavall entre Londres, París i Nova York. Des de Berlín, Sally Bowles amb música de Cole Porter i Kurt Weill contempla l'adveniment del nazisme. Més al sud, Mussolini construeix Cinecittá.

Entre nosaltres, tant a la Fira d'Antiquaris de Barcelona com a la de València, els objectes i el mobiliari Art Déco han començat a ocupar un lloc destacat en les preferències de compradors i col·leccionistes, encara que és massa d'hora per a parlar d'un *boom* Déco. Tot i així, a l'igual que passà fa unes dècades amb el Modernisme, el gust Art Déco s'ha instal·lat a les tendes d'antiquaris entre verges gòtiques i taules Imperi, mentre el mercat internacional viu les seues hores d'aurades, per un estil que mai no va existir. □

L'ART DÉCO ES COTITZA COM ELS GRANS NOMS DE LA PINTURA

Bagatel·les milionàries

Els mercats de les cotitzacions artístiques viuen aquests dies el 'boom' de l'Art Déco. El passat 6 de maig, objectes i mobiliari d'aquest estil assolien preus rècords a la ciutat de Nova York.

C. G.

Que un Picasso, un Van Gogh o un Renoir siguin notícia per les seues cotitzacions astronòmiques, quasi ha esdevingut un fet habitual en els nostres dies. El que encara no és tan freqüent és veure com peces de mobiliari de fa cinquanta anys es valoren a les subhastes novaiorqueses com els grans mestres plàstics.

Això ocorria el passat 6 de maig a la ciutat nord-americana en una subhasta d'objectes i mobles Art Déco. Les peces subhastades deixaven al final una cotització total de 4.300.000 dòlars (al voltant de 500 milions de

pessetes), xifra rècord fins ara no assolida en cap subhasta d'objectes d'aquesta classe. Un paravent en laca negra, obra d'Eileen Gray, realitzat en sèrie entre 1922 i 1925, va arribar als 374.000 dòlars, el màxim preu pagat per un objecte de la dissenyadora irlandesa.

Dins també de la mateixa subhasta, una peça de Pierre Legrain, dissenyador francès conegut pels seus mobles de gust exquisit —entre les seues obres més conegudes destaca el piano de cua de vidre transparent realitzat per encàrrec de la casa Pleyel— era adquirida pel col·leccionista novaiorqués Tony de Lorenzo, que anteriorment s'havia fet amb l'obra d'Eileen